

Arrest

nr. 116 804 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 september 2013.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat L. ARNOU verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

1.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “*De verzoekende partij werd op 8 juni 2013 gerepatrieerd en is zonder verzet vertrokken. De verzoekende partij lijkt geen belang bij haar beroep tot nietigverklaring te hebben.*” Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 10 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 november 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 2 september 2013 opgenomen grond, stelt zij dat zij vier jaar heeft moeten wachten op een definitieve beslissing aangaande haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (na één jaar ontvankelijk verklaard, pas na drie jaar een ongegrondheidsbeslissing). Zij stelt dat de Raad zelf meermaals in zijn rechtspraak heeft bevestigd dat bij een gedwongen repatriëring de verzoekende partij nog steeds belang heeft. Door nu zo te handelen is er een uitholling van de rechten van verdediging en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bepaald in het EVRM. Het beroep heeft geen schorsende werking, zodat niet kan worden gesteld dat er geen belang meer zou zijn, dat is volgens de verzoekende partij onverzoenbaar met het voorgaande. Zij bespreekt verder de zaak ten gronde en stelt dat de fout bij de verwerende partij ligt daar deze drie jaar heeft gewacht een beslissing te nemen. De wet voorziet er volgens de verzoekende partij niet in een actualisatie bij te brengen als een beslissing uitblijft. Zij voert een schending aan van “*artikel 9*” en de zorgvuldigheidsplicht en verwijst naar analoge arresten waar de ambtenaar-geneesheer bijkomende inlichtingen had moeten vragen of een bijkomend onderzoek had moeten verrichten en waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij zelf haar aanvraag niet moet actualiseren.

1.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 juni 2013 zonder verzet is vertrokken. De bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk het volgende: “*De in België verblijvende vreemdeling (...) kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.*” Gezien de verzoekende partij niet meer in België verblijft, hetgeen zij ter terechtzitting ook niet betwist, kan de vernietiging van de bestreden beslissing haar geen voordeel meer opleveren.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat de Raad zelf meermaals in zijn rechtspraak heeft bevestigd dat bij een gedwongen repatriëring de verzoekende partij nog steeds belang heeft, dat er door nu zo te handelen een uitholling is van de rechten van verdediging en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bepaald in het EVRM en dat het beroep geen schorsende werking heeft, zodat niet kan worden gesteld dat er geen belang meer zou zijn, gezien dit onverzoenbaar is met het voorgaande, dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij op generlei wijze aanvoert, laat staan aantoon, dat enige van de door haar in het geheel niet gespecificeerde rechtspraak van de Raad waarnaar zij verwijst, een met het hare vergelijkbare geval betreft. Daarnaast wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet, niet verhindert dat tot de onontvankelijkheid van de vordering wordt besloten. De verzoekende partij laat na aan te voeren, laat staan aan te tonen, dat het onredelijk of arbitrair zou zijn te vereisen dat zij een belang heeft bij haar beroep. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele manier concreet aanvoert, laat staan aantoon, dat zij nog belang heeft bij het door haar ingediende beroep. Met dit betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan over het wettelijk vereiste belang te beschikken.

Het overige betoog van de verzoekende partij, dat de grond van de zaak betreft, doet niet ter zake, daar *in casu* slechts de ontvankelijkheid van het beroep aan de orde is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET